Irtonumero 1:50

SINIRISTI

KANSALLISPOLIITTINEN AIKAKAUSLEHTI

Päätoimittaja Y. W. Jalander.

N:o 6 Helsingissä toukokuun 14 p:nä 1938 7:s vuosik.

Saksan ulkoasiainministeri

von Ribbentrop täyttää 45 vuotta.

KIRJ. ROLF HOFFMANN

Huhtikuun 30 pnä täytti Saksan ulkasiainministeri von Ribbentrop 45 vuotta. Lyhyt katsaus tämän miehen elämänvaiheisiin on omiaan kiinnostamaan laajempiakin piirejä, miehen, jolla on ollut harvinainen ja loistava elämänura ja jonka nimi lähtemättömästi yhdistyy uuden Saksan ulkopolitiikan historiaan.

Joachim von Ribbentrop syntyi huhtikuun 30 p:nä 1893 Weselissä Reinin maakunnassa. Opintoaikansa hän vietti Sveitsissä, Ranskassa ja Englannissa saavuttaen siten hyvän kielitaidon ja valmistautuen liikemiehen ammattiin. Nuorena liikemiehenä hän lähtikin Kanadaan, jossa hänelle jälleen tarjoutui tilaisuus oppia tuntemaan vieraita tapoja ja tottumuksia, kooten muutenkin uusia elämänkokemuksia.

Kun maailmansota puhkesi, kiiruhti hän takaisin Saksaan ilmoittautuen husaarirykmenttiin 12, jossa hän sai paikan vääpelinä. Hän osallistui sitten useihin taisteluihin länsirintamalla ja hänet ylennettiin luutnantiksi 1915. Sitäpaitsi hän sai I ja II luokan rautaristin. Vuonna 1918 hänet komennettiin, saavutettuaan esimiestensä erikoisen luottamuksen, Turkkiin puolustusministerin valtuutettuna adjutanttina, jolloin hänen kielitaidostaan oli paljon apua. Samanlaisessa tehtävässä hän myöhemmin matkusti Saksan rauhanvaltuuskunnan kera Versaillesiin. 1920 hän päätti jättää sotapalveluksen.

Mentyään 1920 naimisiin tunnetun teollisuuden harjoittajan Henckellin tyttären kanssa omisti hän jälleen aikansa kaupallisille tehtäville. Hänelle avautui laaja toiminta-ala ja seuraavina vuosina hän solmi lukuisia suhteita muihin maihin, joista Ranska ja Englanti olivat ensi sijalla. Hän hallitsi näiden maiden kieliä. Jo näinä vuosina hän loi pohjan tulevaa ulkopoliittista toimintaansa varten. Hänen toimintaansa ovat suuresti helpoittaneet ne suhteet Ranskaan ja Englantiin, mitkä hän vuosien kuluessa on hankkinut..

Hänen poliittinen harrastuksensa oli samalla vuosi vuodelta lisääntynyt ja kansallissosialistinen liike oli se, joka lopulta kokonaan valtasi hänet. Vuodesta 1930 lähtien hän, joka tunsi niin monta julkisen elämän henkilöä, osallistui perusteellisesti liikkeeseen huomattuaan, että vain tuo liike voisi pelastaa Saksan kansan sille tuotetusta häpeästä ja kurjuudesta. Tämän vakaumuksensa mukaan hän hiljaisuudessa työskenteli aktiivisesti valmistaakseen Johtajan valtaanpääsyä. Kohtalon vuonna 1933 tapahtui hänen kodissaan Berlin—Dahlemissa tärkeitä neuvotteluja ja hänen välityksellään saatiin tapaaminen aikaan Johtajan ja entisen valtakunnankanslerin, von Papenin, välillä Kölnissä.

Siten nimi von Ribbentrop liittyy lähtemättömästi myöskin Saksan sisäpolitiikkaan. Noina ratkaisevina kuukausina, jolloin vallitsi jännitys ja jolloin vaadittiin neuvokkuutta, von Ribbentrop kykeni esiintymään hillittynä ja taitavana diplomaattina. Silloin Johtajakin oppi tuntemaan hänen kiinteän luonteensa. Hänestä tuli vähitellen Johtajan uskottu kaikissa neuvotteluissa, jotka koskivat Saksan ulkopolitiikkaa. Hänen nimityksensä valtiopäivien jäseneksi tapahtui 12 p:nä lokakuuta 1933.

Diplomaatti ja ulkopoliitikko.

Vuoden 1934 alussa presidentti von Hindenburg nimitti Johtajan ehdotuksesta v. Ribbentropin erikoisvaltuutetuksi aseidensupistamisasioissa. Maaliskuussa 1935 han lähti Lontooseen Saksan hallituksen valtuuttamana esittääkseen ne perusteet, joiden nojalla Saksa oli eronnut kansainliitosta. Sanotussa tilaisuudessa saivat Locarno-valtiot kuulla vakuuttavan todistelun tehtyä sopimusta vastaan. Hänen esiintymisensä teki kaikissa maissa syvän vaikutuksen. Huhtikuussa 1936 hän ojensi Englannin hallitukselle Hitlerin rauhansuunnitelman — Saksan kansan hyvän tahdon ja rauhanvalmiuden lähettinä.

Kesäkuussa 1935 Johtaja nimitti hänet täysivaltaiseksi suurlähettilääksi. Tämän luottamuksen saattoi hän pian sen jälkeen loistavalla tavalla palkita. Hänen taitavuutensa ja viisaan taktiikkansa ansiosta voitiin jo muutamien päivien neuvottelujen jälkeen allekirjoittaa tunnettu laivastosopimus Saksan ja Englannin välillä.

Puhuessamme tämän miehen ansioista ei myöskään sovi unohtaa mitä hän on tehnyt saksalaisten ja ranskalaisten rintamajärjestöjen välisen ystävyyden solmiamiseksi, niinkuin yleensäkin saksalais-ranskalaisten suhteiden parantamiseksi. Von Ribbentrop pyrkii alituiseen raivaamaan tietä Ranskan ja Saksan nuorison väliselle ymmärtämykselle samoinkuin Englannin ja Saksan kansojen parhaimmistojen väliselle ystävyydelle, tietoisena siitä, että vain kasvava nuoriso, joka on vapaa ennakkoluuloista ja vihasta, voi kerran kehittää suhteet kansojen kesken ymmärtämyksen ja molemminpuolisen kunnioituksen merkeissä. Hänen erikoista suosiotaan nauttii myöskin saksalais-englantilainen yhdistys, joka kasvamistaan kasvaa, ja joka pitää yllä läheisiä suhteita vastaavaan järjestöön Lontoossa nimeltä Anglo-German Fellowship.

11 p:nä elokuuta 1936 Johtaja nimitti Joachim von Ribbentropin täysivaltaiseksi suurlähettilääksi Lontooseen, paikka, johon hän astui lokakuun 25 p:nä 1936. Tältä toimintakaudelta on erityisesti mainittava Saksan edustaminen puuttumattomuuskomiteassa sekä usein jyrkkä esiintyminen Neuvostoliittoa ja kominterniä vastaan. Von Ribbentropin nimitystä suurlähettilääksi Lontooseen voidaan pitää merkittävänä tapauksena Saksan ulkopolitiikan historiassa. Johtaja osoitti sillä Englannin kansalle pyrkivänsä toden teolla parantamaan englantilais-saksalaisia suhteita. Hän asetti tuohon tärkeään toimeen henkilökohtaisen neuvonantajansa ulkopoliittisissa asioissa, henkilön, joka oli tehnyt elämäntehtäväkse n luoda ystävälliset suhteet Saksan ja Englannin välille ja jolta Johtaja saattoi odottaa tämän tehtävän ratkaisun myönteistä tulosta.

Osoituksena siitä arvonannosta, mitä von Ribbentrop englantilaistenkin taholta nauttii, mainittakoon seuraava lausunto. Hänen astuessaan uuteen virkaansa kirjoitti "Times": "Ei olisi löydettävissä uudelle Saksalle ja sen nykyiselle järjestelmälle parempaa edustajaa ... Hänellä on välitöntä muiden maiden ajattelutapojen ja katsomusten tuntemusta, etenkin mitä Ranskaan tulee ja hänellä on, mitä jokaisella suurlähettiläällä pitäisi olla, myötätuntoa sen kansan luonnetta ja yleistä suhtautumista kohtaan, jonka keskuudessa hän joutuu elämään. Kukaan, joka on joutunut puhumaan hänen kanssaan hänen käyntiensä yhteydessä, ei voi epäillä hänen rehellistä tahtoaan koettaa saada aikaan lähentyminen Saksan ja Englannin välillä."

v. Ribbentropin onnistui todella toimiessaan suurlähettiläänä Lontoossa herättää luottamusta ja tunnustusta uutta Saksaa kohtaan johtavissa englantilaisissa piireissä, huolimatta lukemattomista suurista vaikeuksista. Hänen väsymätöntä kamppailuaan saadaan myöskin kiittää siitä, että kysymys lähentymisestä ja yhteisymmärryksestä kahden sukulaiskansan välillä on saatu työnnetyksi aimo askeleen eteenpäin. Hänen onnistui järjestää useiden johtavien persoonallisuuksien käynti Saksassa sekä saattaa monet englantilaiset poliitikot välittömään kosketukseen Johtajan kanssa. Tarmonsa ja laajakatseisuutensa ansiosta on hän voittanut monen sellaisenkin henkilön luottamuksen ja kunnioituksen, joiden suhtautumista Saksaan leimaa vielä epäluulo uutta liikettä kohtaan.

Toimintansa aikana Lontoossa hän on usein saanut matkustaa Berliniin, Müncheniin tai Berchtesgadeniin neuvotellakseen Johtajan kanssa, samalla kuin hän virkahuoneistossaan Berlinissä on hoitanut apulaistensa kanssa kaikkia toimintaalaansa kuuluvia tehtäviä. Hänen nimityksensä jälkeen ulkoasiainministeriksi yhdistettiin tuo virasto Johtajan sijaisen virkakuntaan nimityksellä: NSDAP:n ulkopoliittisia kysymyksiä varten virkahuone Johtajan sijaisen esikunnassa.

v. Ribbentropin kutsuminen takaisin Lontoosta, mitä hänen lukuisat brittiläiset ystävänsä varmaankin syvästi valittivat, ja hänen nimityksensä ulkoasiainministeriksi osoittaa hänen tähänastisten palvelustensa ainutlaatuista tunnustamista. Tuskin olisikaan ollut mahdollista löytää sopivampaa miestä, joka, kansallissosialismin ajatusmaailmaan syvästi perehtyneenä on tietoinen Johtajan hänelle uskoman ulkopoliittisen suunnan noudattamisesta sekä ennen kaikkea siitä suuresta vastuusta, mikä on tullut hänen kannettavakseen.

On hartaasti toivottavaa, että hänelle suotaisiin tilaisuus ulkoasiainministerinä kauan jatkaa toimintaansa siunaukseksi Saksan kansalle ja maailmalle — Johtajan uskollisena saattajana, hänen ulkopoliittisten aatteittensa toteuttajana Saksan kansan elinoikeuksien ja sen kunnian tunnustamiseksi, maailmanrauhan vakaannuttamiseksi ja kansojen välisen rehellisen ymmärtämyksen vahvistamiseksi. Toivomme, että hänen myöskin lopulta onnistuu toteuttaa varsinainen elämäntehtävänsä: pysyväisen sillan rakentaminen Saksan ja Suur-Britannian välille.

Tällainen kuvaus elevän miehen tähänastisista elämän vaiheista antaa myöskin meille täällä Suomessa pal-

Thorvald Oljemark.

Viime huhtikuun 25 päivänä katkesi luutnantti **Thorvald Oljemarkin** elämän lanka.

Thorvald Oljemark syntyi Sipoossa maaliskuun 24 päivänä vuonna 1901. Hän kävi koulua ensin Porvoon lyseossa ja sitten Helsingin realilyseossa.

Thorvald Oljemarkin isä omisti Boskis-nimisen tilan Sipoossa ja oli koko pitäjässä korkeassa arvossa pidetty mies ja taitava maanviljelijä. Boskiksen kartano oli neljän vuosisadan aikana siirtynyt isältä pojalle Oljemarkien suvussa. Monet hänen esi-isistään olivat kunnostautuneet maamme puolustamisessa, ja kahdesti oli heille tästä syystä tarjottu aateliskilpeä, mutta he eivät ottaneet sitä vastaan, vaan jäivät talonpojiksi.

Kun Suomessa alkoi ilmestyä levottomuuksia, ryhtyi Thorvald Oljemark organisoimaan vartiojoukkoa järjestyksen ylläpitämiseksi. Hänen isänsä oli kunnanvaltuuston jäsen ja eräänä päivänä hän näki silloin 18-vuotiaan poikansa astuvan valtuuston kokouksen eteen anoen tarvittavia rahoja perustamansa vartiojoukon toiminnan kustantamiseksi. Rahat myönnettiin, ja tästä pienestä joukosta kehittyi sittemmin Sipoon suojeluskunta, jonka päällikkönä Thorvald Oljemark myöhemmin jonkun aikaa toimi.

Punakapinan aikana murhasivat maamme vihollisiin liittyneet, harhaanjohdetut työläiset erittäin raa'alla tavalla Thorvald Oljemarkin isän. Itse Thorvald Oljemark liittyi Pellinge-joukkueeseen ja seurasi sitä jäiden yli Viroon, josta hän sittemmin Saksan kautta palasi Suomeen Vihreän pataljoonan jäsenenä taistelemaan kunniakkaasti isänmaansa vapauden puolesta.

Myöhemmin palveli hän Uudenmaan rakuunoissa, kävi Haminan "Fahnenjunker" kurssin saaden vänrikin arvon, palveli taas jonkun aikaa Uudenmaan rakuunoissa, kävi kadettikoulun, korotettiin luutnantiksi ja palasi uudelleen rykmenttiinsä, joka nyttemmin oli sijoitettu Lappeenrantaan.

Vuonna 1922 siirtyi hän Suojeluskuntajärjestön palvelukseen ja toimi m.m. sen yliesikunnassa liikkeellepanotarkastajana. Tässä työssä joutui hän matkustelemaan ympäri Suomea, tutustuen siten hyvin maahamme ja kansaamme.

Viimeisinä vuosinaan työskenteli hän Oy. Sytyttimen tehtaassa vaikutusvaltaisessa tehtävässä, uhraten siten voimiaan maamme puolustukseen myöskin teknillis-teollisella alalla.

Thorvald Oljemark oli etevä miekkailija ja saavutti useampana vuotena Suomen mestaruuden tässä urheilussa.

Mutta Thorvald Oljemark oli myöskin kunniakas taistelija henkisellä alalla. Hänen isäänsä kohdistunut raaka murha, johon eräs hänen lapsuuden leikkitoverinsakin kotikylästä oli osallistunut, ja nuoruudessaan saamansa kokemukset sodan ja veljessodan kauhuista olivat tehneet häneen syvän vaikutuksen. Mutta ne eivät synnyttäneet hänessä sokeaa vihaa, vaan hän ryhtyi ajattelemaan ja kyselemään itseltään mikä oli tarpeen, jotta tällaista ei enää maassamme toistuisi, sekä etsimään niitä syntyjä syviä, jotka olivat nuo kauhut aikaansaattaneet. Hän päätti lähteä ulkomaille tutkiakseen yhteiskunnallisia ja poliittisia kysymyksiä.

Tällaisella matkalla onnistui hänen päästä kosketuksiin historiallisesti tunnetun henkilön, kenraali Erich Ludendorff'in kanssa, joka oli vanhana miehenä osallistunut maailmansotaan ja siinä saatujen kokemuksiensa perusteella tehnyt itselleen juuri nuo samat kysymykset kuin nuori alokas Thorvald Oljemark'kin. Vanhan kenraalin tutkimukset avasivat hänen silmänsä näkemään eräiden kansainvälisten voimien, ennenkaikkea vapaamuurariuden, katolisen kirkon ja juutalaisten, maailmantapahtumien kulissien taakse piiloitetun tuhoisan toiminnan. Saadakseen mahdollisimman monipuolista valaistusta tähän uuteen asiaan, lähti Thorvald Oljemark Sveitsiin, jossa hänellä oli tilaisuus tutustua tieteelliseen ja aktiiviseen juutalaisvastaiseen toimintaan. Tämä kaikki tapahtui aikana, jolloin kansallissosialistinen liike Saksassa ei vielä ollut saavuttanut voittoansa, jolloin se vielä kävi aatteellista taisteluaan Saksan valtion hoidon siirtämisestä saksalaisten omiin käsiin. Tämä taistelu tuli nuorelle isänmaanystävälle esikuvalliseksi. Hän syventyi uuteen luokkavihaa, puolue- ja kielirajoja poistavaan, kansoja eheyttävään elimelliseen ja kansalliseen maailmankatsomukseen ja oli ensimmäisiä niiden joukossa, jotka toivat uuden ajan ja uuden suunnan viestin Suomeen. Vanhan sukuta-

---

jon ajattelemisen aihetta. Ne jotka ovat sokeasti uskoneet Saksassa vallitsevan sellaisen tyhjänpäiväisen "diktatuurin", jossa "yksi mies määrää kaiken", saavat nyt sen sijaan oppia tuntemaan Adolf Hitlerin kyvyn valita ja koota ympärilleen kunniallisia ja kyvykkäitä avustajia ja neuvonantajia ja hänen taitonsa järjestää heidän yhteistyönsä saman päämäärän saavuttamiseksi, joka on oman maan ja kansan paras. Jos ajattelee edelleen, että jokainen näistä avustajista vuorostaan tekee samoin omalla toiminta-alallaan ja että samaa esimerkkiä seurataan yksityiskohtia myöten kaikilla kansallisen elämän järjestelyn ja hallinnon aloilla, niin ei pitäisi olla vaikeata saada oikeaa käsitystä siitä, mitä "johtajaperiaatteella" todellisuudessa tarkoitetaan. Se on yksinkertaisesti sama periaate, johon perustuu esimerkiksi jokaisen hyvin järjestetyn tehdastoiminnan johto. Silloin voi myöskin ymmärtää sir Oswald Mosleyn sanat: "Kun he (vanhan suunnan miehet) puhuvat diktatuurista, tarkoittavat he tyranniutta — kun me (uuden suunnan edustajat) puhumme diktatuurista, tarkoitamme me järjestelmällisyyttä.

Saksan ja Itävallan yhdyistyminen.

Adolf Hitlerin puhe Saksan valtiopäivillä maaliskuun 18 päivänä 1938.

Saksan valtiopäivämiehet!

Olen antanut kutsua teidät tämänpäiväiseen lyhyeen istuntoon antaakseni teille syvästi liikuttunein mielin selonteon tapahtumista, joiden merkityksen te kaikki käsitätte.

Sitäpaitsi minun on annettava teille tieto niistä päätöksistä, jotka koskevat Saksan kansaa ja itse Saksan valtiopäiviä.

Kun minä muutamia viikkoja sitten puhuin teille, te saitte tilintekoselostuksen kansallissosialistisen valtion viisivuotisesta rakennustyöstä, joka kokonaistuloksiltaan voidaan merkitä vertaansa vailla olevaksi.

Syvimmästä moraalisesta ja poliittisesta alennustilastaan, taloudellisesta kurjuudestaan ja yhteiskunnallisesta rikkinäisyydestään kansamme on mitä lyhimmässä ajassa saanut kokea nousun, mitä itse oman liikkeemme lujimmat kannattajatkin vielä muutamia vuosia sitten olisivat tässä laajuudessa ja ajan lyhyydessä pitäneet epätodennäköisenä, ja kaikki vastustajamme suorastaan mahdottomana.

Tämän tilintekoselostuksen puitteissa olen poliittisten probleemien joukossa käsitellyt myös tuota kysymystä, jonka vaarallisuutta ainoastaan määrättyjen eurooppalaisten oppimattomien henkilöiden taholta saatettiin väheksyä.

Kansallisuusohjelma on läpäissyt.

Jo edellisellä vuosisadalla oli entisen heimoluontoisesti rajoitetun, uskontunnustuksellisesti sidotun tai hallitsijasuvullisesti määrätyn kansojen valtiokäsityksen ja elämämuodostuksen tilalle tullut uusi, ihmisiä voimakkaammin hallitseva ihanne.

Kansallisuusperiaate määritteli tänä uudemman historiamme aikakautena päämääränsä.

Se antoi entisistä vaatimuksista syntyneen valtiomuodostuksen hajota ja muodosti, uutta ihannetta vastaten, Euroopan kansallisvaltiot. Joukolle kansoja oli jo vuosisadan vaihteeseen mennessä onnistunut ilmentää kansakunnallinen yhteenkuuluvaisuutensa vastaavalla valtiollisella. Toiset kansat pitivät tätä ihannetta toimintansa ratkaisevana tekijänä kaikkien aikojen valtavimman sodan lävitse lopulliseen täyttymiseen saakka.

Ainoa kansa Euroopassa, jolta kohtalo varhemmin kielsi tämän oikeuden, mutta jolle se uusien tapahtumien ansiosta oli lopullisesti vietävä voittoon, oli Saksan kansa.

Heimoriidat, uskontunnustuksellinen rikkinäisyys ja hallitussuvullinen itsekkyys olivat tähän saakka estäneet Saksan kansalle antamasta sukupolvien kaipaamaa valtiopoliittista yhtenäisyyttä. Maailmansota ja sen lopputulos suurensivat tätä saksalaisten rikkinäisyyttä ja näyttivät kaiken muun onnettomuuden lisäksi ikuistavan kansakunnan mitä arvokkaimman osan kansallisen emämaasta erossaolon tuottaman tuskan. Wilsonin kansojen itsemääräämisoikeuden tilalle, minkä ansiosta kansamme aseidenlaskeminen oli saavutettu, tuli monia miljoonia saksalaisia kansalaistovereita kohtaan harjoitettu mitä tunnottomin kansallisen väkivallan käyttö. Oikeudet, jotka itsestään selvinä myönnettiin mitä alkeellisimmille siirtomaaheimoille, evättiin eräältä tämän maailman vanhimmalta kulttuurikansakunnalta yhtä kestämättömillä kuin loukkaavillakin perusteilla.

Minä olen jo puheessani helmikuun 20 päivänä esittänyt, että kansallisten ja alueellisten olosuhteiden kaikin puolin tyydyttävää järjestelyä Euroopassa tuskin tulee tapahtumaan, s.o.: käsityksenämme ei ole, että kansallisen valtionjohdon päämääränä on oleva kaikilla tahoilla, olkoonpa sitten vastalauseiden tai toimenpiteiden avulla, toteuttaa alueellisia vaatimuksia, joita perustellaan kansakunnallisilla välttämättömyyksillä, mutta jotka kuitenkaan eivät loppujen lopuksi voi johtaa minkäänlaiseen kansakunnalliseen oikeudenmukaisuuteen. Lukemattomat eri kansallisuuksien yhteenliittymät Euroopassa tekevät osaksi yksinkertaisesti mahdottomaksi löytää sellaista rajankäyntiä, mikä kaikkialla olisi kansan ja valtion eduille yhtä oikeudenmukainen.

Julkea väkivallankäyttö miljoonien saksalaisten ihmisten itsemääräämisoikeutta kohtaan.

Mutta on olemassa valtiorakennelmia, joihin niin suuressa määrin sisältyy tietoisesti ja tahtoen aiheutetun kansakunnallisen vääryyden luonne, että niiden voimassapitäminen voi ajan oloon olla mahdollista ainoastaan mitä raaimman väkivallan avulla.

Niin oli esimerkiksi uuden itävaltalaisen tynkävaltion muodostaminen toimenpide, joka vaati julkeaa väkivallan käyttöä 6½ miljoonan Saksan kansaan kuuluvan ihmisen itsemääräämisoikeutta kohtaan.

Tämä väkivallan käyttö myönnettiin häikäilemättömän avomielisesti. Sillä näille itsemäärämisoikeuden sekä kansojen riippumattomuuden ja vapauden tunnetuille keksijöille samoin kuin kaikkiin asioihin kiinnostuneille hurskaille maailman kotiopettajattarillekaan, jotka muuten niin kovasti uskottelevat olevansa huolissaan oikeudenmukaisuudesta tämän maan päällä, ei kerran merkinnyt mitään niin sanotuilla rauhansopimuksilla yksinkertaisesti kuristaa kuoliaaksi 6½ miljoonan ihmisen **vapaa tahto** ja sitten pakottaa heidät väkivallalla mukautumaan tähän itsemääräämisoikeutensa ryöstöön ja sietämään luonnotonta erottamistaan suuren yhteisen emämaan yhteydestä.

Niin: kun siihen aikaan Itävallassa siitä huolimatta päätettiin ryhtyä kansanäänestykseen yhteenliittymisen puolesta — ja tämän tahtoisin erityisesti palauttaa Lontoon ja Pariisin herrojen demokraattien muistiin, aikana, jolloin ei Saksassa eikä Itävallassakaan ollut mitään kansallissosialismia olemassa — ja tämä kansanäänestys antoi sitten tulokseksi yli 95 % kaikista äänistä yhteenliittymisen puolesta, niin silloin nämä uuden kansainoikeuden apostolit yksinkertaisesti raa'an väkivallan avulla päätä pahkaa kielsivät näiltä onnettomilta, kansastaan erotetuilta ihmisiltä tämänkin hei-

Thorvald Oljemark

IN MEMORIAM

Sinä olet kuulunut Heräävän Suomen tiennäyttäjiin. Kun muut heittivät toivon, kutsui Sinun palava sydämesi meitä taisteluun. Sinä olit kerran keskeisin henkilö siinä piirissä, josta pääkaupungissa taistelukäsky salaseuroja vastaan lähti liikkeelle. Sinun henkesi määräsi aikoinaan suunnan Kustannus Osakeyhtiö Vasaran ja Tapparamiehen työlle. Ehkä Sinä joskus ammuit yli maalin, ehkä Sinä joskus erehdyit, mutta isänmaan ja kansan paras oli Sinun ohjeenasi. Myöskin Suomen Kansan Järjestön työssä olit Sinä innolla mukana.

Sinä taistelit. Sinä sait iskuja. Sinä menetit omaisuutesi ja kotisikin. Sinä sait alkaa jokapäiväisestä leivästäsi kovan taistelun, jonka nyt kuolema on keskeyttänyt.

Sinä et saanut nähdä Suomen kansaa yksimielisenä ja onnellisena sekä vapaana salaseurojen ja rahavallan ikeestä, mutta se siemen, jota Sinä olet ollut mukana kylvämässä, elää ja herättää kerran Suomen kansan. Ystävät muistavat Sinua.

Taistelutoveri

lonsa menettämisen jälkeenkin, työttömänä ja hätääkärsivänäkin hän jatkoi tätä aatteellista taisteluaan, ja sentähden tulee hän elämään Suomen kansan muistissa rehellisenä, rohkeana ja kaukonäköisenä aatteen taistelijana.

Hänen ei ollut sallittu elää nähdäkseen istuttamansa siemenen kasvua Suomessa todellisen vapauden, turvallisuuden ja kansallisen nousun puuksi. Mutta siinä onkin todellisen taistelijan aatelismerkki: taistelu tulevien sukupolvien puolesta.

Huhtikuun 29 päivänä saatettiin Thorvald Oljemark viimeiseen lepoonsa isänmaan multaan. Hänen muistoaan kunnioittivat seppelein ja kukin: Etelä-Uudenmaan suojeluskuntapiiri; Sipoon suojeluskunta; entiset toverit Vihreästä pataljoonasta, kadettikoulusta ja rykmentistä; Oy. Sytyttimen johto, henkilökunta ja työläiset; sisar Dagmar; Boskiskartanon vanhat, uskolliset palvelijattaret; Helsingin miekkailijat; Svea Rikes Bokförlag, Tukholma; Samfundet Manhem, Tukholma; aikakauslehti Siniristi; aikakauslehti För frihet och rätt; entiset Suomen Kansan Järjestön jäsenet sekä omaiset ja lukuisat henkilökohtaiset toverit ja ystävät.

Siunatkoon Kaikkivaltias hänen lepoaan ja hänen työtään!

Nyrkkivalta, laillisuus ja kansallinen oikeus.

(Oikeusperiaatteen kehitystä kuvaava kirjoitussarja.)

I. Nyrkkivallasta laillisuuteen.

Minkätähden on ihmiskunta pyrkinyt nyrkkivallasta laillisuuteen? Siitä saamme selvän kuvan katsellessamme esimerkiksi koiraa, joka pureskelee luuta. Se on syödessäänkin varuillaan. Silmät liikkuvat sinne ja tänne, ja niin pian kuin joku lähestyy niin koira murisee. Sen veressä piilee vielä pedon vaisto.

Ensimmäinen valtiomuoto.

Nyrkkivallan aikoina täytyi ihmistenkin jatkuvasti kiinnittää huomionsa itsepuolustukseen — työskennellessään, syödessään ja levätessäänkin. Siihen kului miltei koko heidän aikansa ja tarmonsa. Sentähden he eivät voineet kohota elintasolle, joka olisi ollut villien eläinten elintasoa sanottavasti korkeampi.

Ensimmäiset, alkeelliset yhteiskunnat muodostuivat siten, että perheet ja heimot liittyivät yhteen ulkoa uhkaavien hyökkäyksien torjumiseksi. Näin syntyneet yhteenliittymät olivat keskenänsä alituisissa kahakoissa, ja jokaisen ihmisen tuli aina olla valmiina ryhtymään itsepuolustustoimenpiteisiin.

Vähitellen oivalsivat ihmiset, että he voivat saada paljon enemmän aikaan, jos he saavat työskennellä, syödä ja levätä rauhassa. Yleinen mielipide kehittyi pitämään hyökkäyksiä lähimmäisen henkeä ja omaisuutta vastaan yleisille elämisen mahdollisuuksille haitallisina. Ryhdyttiin tekemään yhteisiä päätöksiä, jotka kielsivät sellaiset teot. Näitä päätöksiä kutsuttiin »laeiksi», ja niiden rikkomista sanottiin »rikokseksi».

Silloin kun kahden ihmisen edut törmäsivät yhteen, niin he usein joutuivat siinä määrin intohimojensa valtaan, etteivät välittäneet noista päätöksistä, joihin he olivat aikaisemmin itse osallistuneet. He hyökkäsivät sittenkin toistensa kimppuun, ja vahvempi voitti, heikomman kärsiessä tappion tai vahingon. Mutta kaikki muut yhteiskunnan jäsenet, joilla ei ollut riitaan ja taisteluun osaa, paheksuivat sitä, ettei laki sellaisenaan pystynyt tarjoamaan riittävää turvaa. Sentähden päätettiin nyt lisäksi, että sille, joka oli tehnyt rikoksen, oli yhteisvoimin aiheutettava vahinko, jonka tuli olla suurempi kuin hänen rikoksensa hänelle tuottama hyöty. Silloin näet ihmiset jouduttuaan keskenänsä johonkin ristiriitaan tulisivat pelkäämään yhteisten päätösten rikkomista. Tätä vahinkoa kutsuttiin »rangaistukseksi». Rangaistuksen periaate johtuu siitä, että yhteiskunnan kaikki muut jäsenet suhtautuvat yhteisen etunsa vuoksi rikokseen toisella tavalla, kuin ne kaksi asiapuolta, jotka sattumalta ovat juuri keskenänsä jossakin ristiriidassa.

Koko tämä kehitys tapahtui niin

---

dän todellisen tahtonsa rauhallisen mielenilmauksen. Surullisinta tässä oli se, että tämä Itävallan valtio esiintyi jo edeltäpäin täysin elinkyvyttömänä muodostelmana!

Taloudellinen hätä oli vastaavasti kauhistava, vuotuinen kuolevaisuusprosentti kohosi hirvittävästi. Yksistään Wienin kaupungissa on viime vuonna esiintynyt 10,000 synnytystä kohden 24,000 kuolemantapausta. Minä en sano tätä siinä mielessä, vaikuttaakseni siten demokraattisiin maailmanhyväkkäisiin, sillä minä tiedän, että heidän sydämensä ovat sellaisten asioiden suhteen täysin tunnottomia. He voivat levollisesti katsella, miten Espanjassa teurastetaan puoli miljoonaa ihmistä, tuntematta siitä pienimmässäkään määrässä liikutusta. Mutta he voivat ollenkaan punastumatta teeskennellä yhtä syvää kauhistusta, jos Berliinissä tai Wienissä joltakin juutalaiselta kiihottajalta otetaan liiketoimen harjoittamisen pohja pois.

Ei, minä mainitsen tämän ainoastaan aivan kylmästi todetakseni, miten rauhansopimusten väkivallan tekijät miljoonille ihmisille, yksinkertaisesti sen tosiasian perusteella, että he loivat tämän elinkyvyttömän valtiomuodostelman, olivat langettaneet vähitellen täyttyvän kuolemantuomion.

Että myöhemmin löytyi myös sisäisiä apureita, jotka olivat valmiit, henkilökohtaisesti tukemalla sellaista ulkoapäin viritettyä näennäistä itsenäisyyttä, varmistamaan itselleen hallitsevien aseman onnettomien kansojen kustannuksella, ei siitä, joka on luonut silmäyksen ihmisissä niin usein todettavaan siveelliseen ja henkiseen vajavaisuuteen, tunnu ollenkaan ihmeelliseltä. Mutta yhtä vähän voi ihmetyttää, että sillä tavalla lyötyjen, kansallisesti ajattelevien ihmisten suuressa paljoudessa alkoi vähitellen levitä kuohuttava katkeruus, ja että syntyi kiihkeä päättäväisyys jonakin päivänä syrjäyttää sellainen ärsyttävä pahoinpitely ja asettaa demokraattis-valheellisesti kaunistetun kansanorjuutuksen tilalle ikuisen kansallisen elämän pyhät oikeudet.

Mutta sikäli kuin nämä lannistetut ihmiset koettavat heille tyrkytettyä kohtaloa muuttaa, täytyy heitä vastaan välttämättömyyden pakosta käyttää myöskin yhä kasvavaa hirmuvaltaa. Sillä yksistään vain sen avulla ovat sellaiset mitä luonnollisimmat tunteet ja toiveet hillittävissä. Tämä johtaa sitten tuohon molemminpuolisesti ja jatkuvasti lisääntyvään vastarinnan ja sen lannistamisen vuorovaikutukseen. Mutta ken historiaan perustuen on edes jotakin kokenut, hänellä ei voi olla epäilystäkään siitä, että ajan oloon katsoen kansallisten itsesäilytysvoimien kestävyys on suurempi kuin kaiken lannistuksen tehokkuus.

»Oikeuden täytyy olla oikeutta silloinkin, kun se koskee saksalaisia.»

Tämän lisäksi tulee vielä, ettei rautaisimminkaan otsin voida ajan oloon puhua »oikeudesta», missä vääryys esiintyy niin hirvittävänä ja selvästi, ettei ennen kaikkea jotakin tapahtumaa, milloin se on määrättyjen etujen mukaista, mielin määrin voida sanoa milloin kansojen elämän oikeusperusteeksi, milloin taas kansojen rauhan pirulliseksi häiritsemisyritykseksi. Että Saarin alue, paria tuhatta ranskalaista kansallisuutta olevaa ihmistä lukuunottamatta, on yksinomaan saksalaisten asuttama, sen on kansainvälisen valvonnan alaisena suoritettu äänestys osoittanut. Mutta että siitä huolimatta nämä kaksi prosenttia riittivät aikaansaamaan sen, että alueella oli pakko toimeenpanna äänestys, ennenkuin sen jälleenliittäminen valtakuntaan sallittiin, on mitä jyrkin vastakohta sille asenteelle, mikä otetaan silloin, kun kysymyksessä ovat miljoonat ja taas miljoonat saksalaiset ihmiset.

Silloin kotimaahansa takaisin palaamista koskevan toivomuksen täyttäminen yksinkertaisesti evätään demokraattisille maille epäsuotuisana asiana, niin, vieläpä sitä koskeva toivomuskin leimataan suorastaan rikokseksi.

Sellaista oikeudenpolkemista ei kuitenkaan voida jatkuvasti kaunistella määrättyjen kansainvälisten laitosten läpinäkyvällä moraalilla! Oikeuden täytyy olla oikeutta silloinkin, kun se koskee saksalaisia! Ja kuka tahtoo nyt ihmetellä sitä, että kansat, joilta tämä oikeus itsepintaisesti kielletään, näkevät vihdoin olevansa pakotetut itse ottamaan ihmisoikeutensa takaisin? Kansakunnat ovat Jumalan tahdon mukaisia ja ikuisesti pysyväisiä luomuksia, mutta kansainliitto inhimillisen vajavaisuuden, inhimillisen ahneuden ja etupyyteiden erittäin epäilyttävä rakennelma.

Ja tämä on varma: niinkuin kansat ovat eläneet lukemattomia vuosituhansia ilman, että mitään kansainliittoa oli olemassakaan, niin ei myöskään kerran pitkiin aikohin tule enää olemaan mitään kansainliittoa, sitä vastoin kuin kansat tulevat edelleen pysymään kautta vuosituhansien. Tällä laitoksella olisi ainoastaan silloin vapauttava luonne, kun se saattaisi moraalinsa sopusointuun sen korkeamman moraalin kanssa, joka vastaa yleistä, yhtäläistä ja sitä parempaa oikeudenmukaisuutta.

Emämaahan yhdistyminen väkivalloin estetty.

Mutta on selvää, että kun valtiomuodostelma, sellainen kuin Itävalta, väkivalloin luotu, väkivalloin emämaahan yhdistymästä estetty, jo pelkästään taloudellisesti on määrätty kuolemaan, niin silloin sen pystyssä pitäminenkin on mahdollista ainoastaan yhtämittaisen väkivallan käytön, eikä kansan luonnollisen itsesäilytysvaiston avulla.

Niin kauan kuin nyt Saksa itse oli menehtymässä syvimmän hädän kourissa, sen vetovoima valtakunnan ulkopuolella eläviin kansamme miljoonajoukkoihin oli ainoastaan rajoitettu, vaikka ne jo siihen aikaan tahtoivat, valtakunnassa vallitsevasta kurjuudesta huolimatta, yhdistyä siihen. Mutta sitä mukaa juuri, miten Saksan valtakunta kokee ylösnousemustaan, miten Saksan kansan täyttää uusi kansallinen usko ja sitä elähdyttää suuri luottamus, täytyi pakostakin tämän valtakunnan rajojen ulkopuolella elävien, sorrettujen ja pahoinpideltyjen kansalaistoverien katseiden yhä kaihomielisemmin suuntautua suureen emämaahan. Siitä lähtien kuin myöskin Saksan taloudellinen nousu alkoi vihdoin vuosi vuodelta näkyvämmin vaikuttaa, pelkästään itsesäilytysvaistokin levitti yhteenliittymisen ajatusta siihen valtioon, joka kaikista vaikeuksistaan huolimatta näytti tästäkin hädästä selviytyvän. Mutta päinvastoin myöskin valtakunnan sisällä kasvoi suuttumus, mitä enemmän rajaseuduilla asuvien saksalaisten jatkuva vainoaminen tuli tunnetuksi.

Saksasta on nyt jälleen tullut maailmanvalta. Mutta mikähän valta maailmassa tulisi ajan oloon rauhallisesti sietämään, kun sen porteilla miljoonia oman valtiokansan sukulaisia mitä katkerimmin pahoinpidellään? Tällöin on esiintynyt tuokioita, joiden silminnäkijänä itsetietoisen kansakunnan on enää mahdotonta kauempaa olla. (Jatkuu)

Tilatkaa ja levittäkää SINIRISTIÄ!

kaukaisessa menneisyydessä, että me, nykyajan ihmiset, emme juuri enää ajattele niiden »syntyjä syviä». Me sanomme vain, että murhat, varkaudet, j.n.e. ovat »lain kieltämät», koska niissä on jotakin »väärää». Mutta emme juuri muista minkätähden nuo teot ovat »väärät», nimittäin, että ihmiskunta hyvin pian laskeutuisi takaisin villien eläinten elintasolle, ellei yhteiskunta kokonaisuutena kieltäisi niitä ja kurittaisi jokaista, joka siitä huolimatta niihin turvautuu, koska kaikkien täytyisi silloin taas uhrata suurimman osan aikaansa ja tarmoansa itsepuolustuktukseen.

»Oikeus» ja »yhteishyvä» ovat siis sama asia. Se, mikä vahingoittaa yhteiskunnan kokonaisuutta, on »väärä», ja se, mikä on yhteiskunnan kokonaisuudelle hyödyksi, on »oikea».

Ne yksilöt, joilla oli voimakkaimmat ja nopeimmat nyrkit, olivat nyrkkivaltaan hyvinkin tyytyväisiä, eivätkä ollenkaan halunneet sitä poistettavaksi. Oikeusperiaate ja laillisuus vähensivät heidän mahdollisuuksiansa käyttää yliotettansa hyväkseen ja siis rajoittivat heidän vapauttansa. He olivat siis »vapauden nimessä» oikeus- ja laillisuuskehityksen vastustajia. Mutta ihmisten valtava enemmistö päinvastoin oikeusperiaatteen kehityksen ansiosta vapautui alituisista itsepuolustushuolistaan. He saivat entistä suuremmat mahdollisuudet työskentelyyn, syömiseen ja lepäämiseen. Heille siis laillisuus toi mukanaan lisää vapautta.

On mieletöntä puhua siitä, kuinka paljon vapautta jossakin yhteiskunnassa tai maassa »on olemassa». Ongelman ydin on siinä, millä tavalla vapaus on jaettu asukkaiden kesken.

Sentähden ei pidä myöskään puhua siitä, että muka joku toimenpide, liike tahi suunta on omiaan »vähentämään» tai »lisäämään» vapautta. Melkein joka tapauksessa vapaus näet lisääntyy jollakin taholla, kun se jollakin toisella taholla taas vähenee, ja päinvastoin. Tärkeintä on silloin se, mikä on yhteiskuntajäsenten suurelle enemmistölle — eli toisin sanoen — kokonaisuudelle eduksi.

Nyrkkivallan valtiaiden vastarinnasta huolimatta voittivat kuitenkin ajan mukana pyrkimykset »vapauteen oikeuden välityksellä» työntäen syrjään nyrkkivallan »voimakkaimpien vapauden», mistä kehityksestä kokonaisuus, kansojen laajat rivit, suuresti hyötyivät. Tie laajempaan ja parempaan vapauteen kulkee siis aina eräiden »vapautena» pidettyjen etujen rajoittamisen kautta.

Toinen valtiomuoto — laillisuus.

Pienestä ja yksinkertaisesta alusta kehittyi siten tuo valtava ja monimutkainen koneisto, joka nyt turvaa jokaisen yksityisen kansalaisen kanssaihmistensä taholta häneen suunnatulta vahingolta ja väkivallalta, ja siten tekee hänet vapaaksi omistamaan kaiken huomionsa oman henkisen ja aineellisen elämänsä edistämiseen. Näin syntynyttä yhteiskuntamuotoa — »laillisuusvaltiota» — voimme sanoa toiseksi valtiomuodoksi, koska se on astunut »ensimmäisen» yhteiskuntamuodon, eli nyrkkivallan tilalle. Tämän uuden, »toisen» valtiomuodon kehitys vaati useamman sukupolven ajan. Se ei näet ole jotakin, jota voitaisiin ilman muuta »äänestämällä hyväksyä» tai »esikuvilta jäljentää», joskin esikuvat voivat kelvata tienviittoina ja siten turvata erehdyksiltä ja jouduttaa kehitystä. Tämä selvenee paremmin, kun lähemmin tarkastamme laillisuusvaltion kolmea tärkeintä perustaa:

Ensiksi on välttämätöntä, että yhteiskunnan jäseniä elähdyttää jotakuinkin yksimielinen tahto laillisuuteen. Ei riitä, että on olemassa lakeja, jotka »kieltävät» rikokset, sillä jouduttuaan etujensa vuoksi intohimojensa valtaan ovat miltei kaikki ihmiset taipuvaiset siitä huolimatta asettamaan omat etunsa yhteishyvän yläpuolelle. Rikollisen täytyy siis lisäksi tietää, ettei hänellä, silloin kun hän itse joutuu sellaiseen asemaan, joka houkuttelee lain rikkomiseen, ole yhteiskunnassa sellaisia voimakkaita »kanattajia», jotka turvaavat hänet lain rikkomisen seurauksilta, vaan että yhteiskunta kokonaisuudessaan — eli »kaikki muut» yksimielisesti ryhtyvät häntä silloin kurittamaan. Tätä yhtenäistettyä tahtoa laillisuuteen kutsutaan »kansan oikeustajunnaksi».

Toiseksi tulee tuomarikunnan puolueettomuuden olla turvatun. Ei voida edellyttää, että kukaan varmuudella tuomitsisi oikeudenmukaisesti asiassa, josta hänen omat, henkilökohtaiset etunsa ovat riippuvaisia, sillä ihmisethän eivät ole mitään enkeleitä, eivätkä lähitulevaisuudessa sellaisiksi kehittynekään. Lisäksi tuomarin täytyy tietää, ettei häntä voi uhata mikään vaara, niin kauan kun hän hoitaa virkansa oikein. Toisin sanoen: tuomarin täytyy olla jäävitön, s.o. hän ei saa olla asiapuolena siinä asiassa, jossa hänen tulee tuomita, ja hänen tulee olla riippumaton, s.o. yhteiskunnan korkeimmatkaan hallinnolliset elimet — kansanedustajisto, valtion päämies ja hallitus — eivät saa määräyksillä tai uhkauksilla sekaantua hänen toimintaansa niin kauan kun hän toimii rehellisesti ja voimassa olevien lakien perusteella.

Kolmanneksi on ehdottomasti tarpeellista, että on olemassa ja toimimassa rehellinen ja pätevä ammattikunta, joka hoitaa oikeudellista käytäntöä. Elämä ja yhteiskunta ovat monimutkaiset asiat. Mikään laki ei voi etukäteen ottaa huomioon kaikkea, mikä saattaa tapahtua. Ei ole ollenkaan helppoa jokaisessa yksityisessä tapauksessa ratkaista onko joku suoritettu teko todellakin »rikos» (s.o. yhteiskunnan etujen vastainen) vai eikö. Laki ei siis ole mikään sellainen selvä matemaattinen kaava kuin esimerkiksi: 2×2=4, vaan se on ainoastaan ohje, jota on pystyttävä riittävällä taidolla ja asiantuntemuksella käyttämään. Kaikki tämä edellyttää ammattitietoja ja kokemusta. Oikeuden ja lakien tuntemus on tiede, ja tuomarinvirka on ammatti. Mutta vielä tärkeämpi on, että kyseessäolevan ammattikunnan jäsenet ovat valitut sellaisten henkilöiden keskuudesta, joiden rehellisyys on tyydyttävästi koeteltu, ja että heidät on kasvatettu ja koulutettu oikeamielisyyden hengessä.

Kuinka oikeuslaitos toimii.

Kun kaksi yksityistä henkilöä eivät voi hyvällä sovittaa vastakkaisia etujaan, eikä yhteiskunta enää salli, että he ratkaisevat vastakohtansa taistelulla, jossa vahvempi vie heikommalta voiton, niin tuomari ratkaisee heidän riitansa kolmantena, jäävittömänä henkilönä. Ja koko yhteiskunta vastaa kaikilla voimakeinoillaan siitä, että hänen tuomionsa pannaan täytäntöön. Koska tuomaritkin ovat vain ihmisiä ja siis erehdyksille alttiit, niin on järjestetty mahdollisuuksia saada tuomio tarkistetuksi eri oikeuskohdissa (instansseissa). Mutta kun lopullinen ratkaisu on tehty, niin täytyy molempien asiapuolten siihen alistua, ja elleivät tee sitä vapaaehtoisesti, niin heidät pakoitetaan siihen, niin »henkilökohtaisen vapauden vastaista» kuin tämä onkin.

Eikä silläkään vielä hyvä: Yhteiskunta suojelee kovalla kouralla oikeuslaitoksensa arvovaltaa. Niin pian kuin vahvistettu tuomio on langennut, niin ei kumpikaan asiapuoli saa edes enää tuoda julki mitään »vapaita mielipiteitä» siitä. Sellaista sanotaan »tuomiorikokseksi», ja siitä on säädetty ankara rangaistus.

Yhteiskunnan yhtenäinen oikeustajunta käy henkilökohtaisen mielivapaudenkin edellä.

Rikollinen asetetaan yhteiskuntakokonaisuuden ulkopuolelle, jotta hän ei voi »kaikkien muiden» työ-, syömis- ja leporauhaa häiritä. Henkilöä, joka pyrkii asettamaan henkilökohtaisen »sanavapautensa» yhteiskunnan oikeustajunnan edelle, pidetään rikollisena ja työnnetään pois yhteiskunnasta. Ja tämän päämääränä on taas yhteiskunnan turvaaminen luisumasta takaisin nyrkkivallan, toisin sanoen villien eläinten alhaiselle elintasolle ja siitä johtuvaan vapaudettomuuteen.

Kuinka ehdottoman tarpeellinen ja tärkeä yhteiskunnallinen tai kansallinen oikeustajunta on laillisuuden perustana, sen osoitti meille väkijuomakieltolain tuottama kokemus. Lain pelkkä olemassaolo ei merkinnyt juuri mitään, eikä auttanut sekään seikka, että yhteiskunnan voimakeinot olivat tuon epäonnistuneen lain toteuttamispyrkimyksiä varten käytettävissä. Tiedämme myöskin ettei jonkun lain olemassaolosta ole suurtakaan iloa, jos esimerkiksi tuomarit ovat ostettavissa, koska lakia silloin sovellutetaan väärällä tavalla, eikä väärää tuomiota sittenkään saa moittia. Jos taas tuomarikunta ei ole päteväksi koulutettu, niin voivat tuomarit vastoin omaa tahtoaan, tietämättömyydessään tai kokemattomuudessaan langettaa vääriä tuomioita, joita tässäkään tapauksessa ei liioin saa moittia julkisuudessa. Ja jos taas tuomioiden julkinen mottiminen olisi sallittu, niin ensimmäinen ja tärkein edellytys — yhteiskunnallinen oikeustajunta — joutuisi pian rappiolle. Oikeusvaltion ehdottomana edellytyksenä on siis, että kaikki sen täällä selostetut perustat ovat yhtaikaa voimassa.

»Toinen» valtiomuoto eli laillisuusvaltio on siis huomattava edistysaskel ihmiskunnan kehityksen tiellä korkeampaa kulttuuria ja elintasoa kohti. Kuitenkin tiedämme, että oikeusvaltioissakin vielä tapahtuu äärettömän paljon sellaista, jota meidän täytyy tajuntamme ja omantuntomme näkökohdalta pitää »vääränä» eli siis niin omien kuin yhteiskunnankin etujen kanssa ristiriidassa. Voimme siis kysyä mistä tämä johtuu.

Johtuuko se vain ihmisten luonteenomaisesta »pahuudesta». Niin ei voi olla asian laita, sillä mikäli ihmiset olisivat jo kehittyneet riittävän »hyviksi, niin ei koko oikeuslaitosta tarvittaisikaan. Sehän on tarpeellinen juuri »pahuuden» aisoissapitämiseksi ja ihmisten ja yhteiskunnan turvaamiseksi »pahuutta» vastaan. Johtuuko se ehkä vain siitä, ettei oikeuslaitosta vielä ole kehitetty riittävään täydellisyyteen. Tämä on tietysti pidettävä yhtenä syynä, mutta ei suinkaan ainoana. Erittäin tärkeänä syynä on, etteivät nuo yhteiset päätökset, joita me kutsumme »laeiksi», ole likimäärinkään aina »onnistuneita», eikä »oikeita» (s.o. yhteiskunnan tosietuja vastaavia). Ne ovat usein puutteellisia ja epäoikeudenmukaisia, (s.o. kokonaisuuden kannalta haitallisia). Ja tämä seikka taas johtuu hyvin suuressa määrässä niistä menettelytavoista, joita käytetään k.o. yhteisten päätösten tekemiseksi, eli »lakien säätämiseksi». Siinä asiassa ei näet ihmiskunta ole vielä oppinut yhtä suuressa määrin noudattamaan »oikeuden» s.o. kokonaisuuden edun periaatetta, kuin jo säädettyjen lakien käytäntöön sovelluttamisessa. Ihmiskunnalla on sentähden edessään vielä seuraava, tärkeä askel kulttuurin kehityksen tiellä, toisin sanoen sillä tiellä, joka johtaa vielä korkeampaan vapauteen oikeuden välityksellä, mikä on sama kuin vapauteen yhteisedun välityksellä. Tästä asiasta enemmän tämän sarjan seuraavissa kirjoituksissa.

Uutta suuntaa valaisevaa kirjallisuutta.

Tilausmaksunsa suorittaneille SINIRISTIN vuosikertatilaajille lähetetään pyynnöstä, ilmaiseksi ja postivapaasti, niin pitkälle kuin varastosta riittää seuraavat kirjaset ja lentolehtiset:

VIISI VUOTTA KANSALLISSOSIALISMIA. ADOLF HITLERIN puhe valtiopäivillä Berliinissä helmikuun 20 p:nä 1938

ADOLF HITLERIN puhe valtiopäivillä Berliinissä toukokuun 21 p:nä 1935.

TRI. GÖBBELS: Kommunismi ilman naamiota.

TRI. GÖBBELS: Bolshevismi teoriassa ja käytännössä.

TRI. GÖBBELS: Totuus Espanjasta.

Ikuinen Juutalainen. (Siniristin erikoisnumero).

Bolshevismi teoriassa ja käytännössä (lentolehti).

Mitä tahtoo Saksa (lentolehti).

— **Arvokas erikoishakemisto.** »Tapparamies», sittemmin »Siniristi»-nimisen kansallispoliittisen aikakauslehden vuosikerrat 1932—1937 yhtenä niteenä saadaan Siniristin toimistosta (P. Roobertink. 10, puh. 35874, Helsingissä). Hinta Smk. 150:—. Tämä kokoelma antaa kuvan taistelusta salaseuroja, vahingollisia kansainvälisiä voimia ja poliittista mädännäisyyttä vastaan ja uuden suunnan puolesta Suomessa. Tätä taistelua harrastavat kansalaiset saavat tästä kokoelmasta tarpeelliset, seikkaperäiset tiedot.

SINIRISTI

Julkaisija:

Kustannus-Oy. Vasara

Helsinki. P. Roobertink. 10.

Puhelin 35 874.

Tilaushinnat:

1/1	vuosik.	30:—
1/2	„	18:—
1/4	„	10:—
Irtonum.	....	1:50

Ilmestyy kerran kuukaudessa.

Helsinki 1938

Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Oy.